

Medlemmer, har man optaget i sit Forslag den Maade, hvorpaa et saadant Spørgsmaal formeentlig burde løses under der forskjellige Forudsætninger, som i den Henseende kunne indtræffe. Derefter har man tilføjet det, som idetmindste Udvalget har troet vilde være tilstrækkeligt til at opnaae den Hensigt, i hvilken Forslaget Nr. 7 er stillet, nemlig, at i Formandens Forsald træder den Rigsretsdommer, som har Sæde i Rigsretten næst efter Formanden, midlertidigt i dennes Sted. Det følger jo af Forholdet, at der forsaavidt kun kan blive Spørgsmaal om en aldeles midlertidig Virksomhed, navnlig rettet derpaa, at Rigsretten kan blive fuldtallig, og det skjønnes ikke, hvorfor man ikke kunde neblægge i den Rigsretsdommers Hænder, som har Sæde næstefter Formanden, at træffe de midlertidige Foranstaltninger, som de foreliggende Omstændigheder maatte tilraade, og hvorfor det skulde være nødvendigt at foretage et Valg paa en fast Viceformand, som kunde træde til under saadanne særegne Omstændigheder. Det synes ogsaa, som om i de Ord „i Formandens Forsald“ ligger, hvad der behøver at ligge, idet nemlig de forskjellige Eventualiteter, som kunne møde, jo dog samle sig i et fælles Begreb om, at den, der ellers skulde fungere som Formand, ved Forsald er forhindret fra at kunne gjøre det. — Det er nærmest det Udsald, Afstemningeu over den anden Paragraph fik ved Sagens anden Foretagelse, der har foranlediget vor Indstilling under Nr. 10; men jeg skulde dog troe, at maaskee den forfortede Affattelse, som er foreslaaet, under alle Omstændigheder maatte være at foretrække, og det, hvad Thinget end maatte beslutte i Henseende til Nr. 6, nemlig, at man istedetfor den specielle Forfrist, „at Formanden i det opgivne Tilfælde skulde meddele den vedkommende Suppleant den fornødne Underretning, for at denne kan give Møde“ osv., sættes, at Formanden skal „træffe fornøden Foranstaltning til, at Retten kan være fuldtallig“; thi dertil gaaer jo alt det op, hvad Formanden under de nævnte Forudsætninger kan have at iværksætte. — Man har dernæst, som Forslaget under Nr. 11 viser, fundet det rigtigt at foretage en Omredaction af den nye § 14, som blev vedtagen. Det er nemlig den,

hvor der tales om, at, naar en Sag var begyndt af den samlede Rigsret, og der modte Forsald, som bevirkede, at Rigsretten ikke kunde holdes samlet i sit fulde Tal, at da Forhandlingerne maatte vedvare med $\frac{2}{3}$ af Medlemmerne, dog at Paakjendelsen skulde skee i den samlede Rigsret. Man har der foreslaaet at sætte ind foran „Paakjendelse“ de Ord „endelig Behandling og“, saa at det kom til at hedde, at den endelige Behandling og Paakjendelse skulde skee i den samlede Rigsret. Derved er det antydet, hvad der har været Udkastets Mening, at, naar den mundtlige Procedure begynder, paa lige Maade som i Høiesteret, naar en Sag der foretages, saa maa Rigsretten være samlet, for igjennem den mundtlige Procedure og de dertil hørende Forhandlinger at blive istand til at kunne votere i Sagen; og, naar man har optaget de Ord „endelig Behandling og“ har man derved sluttet sig til Lovudkastets § 21, som navnlig omhandler denne Gjenstand og begynder med de Ord „Sagen udføres ved Rigsretten paa den til den endelige Behandling bestemte Dag efter de for Høiesteret foreskrevne Regler“.

Der er blevet gjort en Grindring fra en af de ærede Herrer's Side ved den 20de Paragraph i Udkastet, hvilken Grindring er tagen tilfølgende af Udvalget. Naar det nemlig der hedder: „forlanger Tilstalte eller hans Forsvarer yderligere Forhører optagne i Sagen, har Rigsretten at afgjøre, hvorvidt dette kan indrømmes,“ saa har man forandret dette til „hvorvidt Sagen i denne Anledning bør udsættes“, som er det Spørgsmaal, der nærmest vilde forelægges under Hovedsagen, inden videre Foranstaltninger kan finde Sted, og man har saameget mere kunnet gaae ind derpaa, som der paa følger den Bestemmelse, at der forholdes med disse Forhørs Optagelse paa samme Maade, som med de tidligere Forhør. — En anden Bemærkning af en af de ærede Rigsdagsmænd er optaget i en følgende Paragraph, hvor der tales om Godtgjørelse til Vidnerne for Omkostningerne, naar de maatte reise for at møde ved Rigsretten. Det blev dengang bemærket, at man kunde tænke sig et Vidne, der var usommuende til at staae i Forsud i Anledning af